

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 lutego 2018 r.,
sprawy **S.Ż.**
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 29 sierpnia 2017 r., sygn. akt IX Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego W.
z dnia 25 stycznia 2017 r., sygn. akt IV K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego [...] w W. z dnia 25 stycznia 2017 r., sygn. IV K [...] S.Ż. został skazany za:

1. oszustwo na szkodę E.C. popełnione w okresie od 7 grudnia 2010 r. do 24 stycznia 2011 r., polegające na doprowadzeniu jej do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem wartości 152.726 zł, tj. za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na kary 2 lat pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny po 10 zł;
2. za oszustwo na szkodę P.C. popełnione w okresie od 1 do 28 grudnia 2010 r., polegające na doprowadzeniu go do niekorzystnego rozporządzenia

własnym mieniem wartości 89.200 zł, tj. za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny po 10 zł;

3. przywłaszczenie mienia wartości 1200 zł na szkodę E.C. popełnione w nieustalonych dniach lutego 2011 r., tj. za przestępstwo z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny po 10 zł;

4. oszustwo na szkodę E.J. popełnione w okresie od 10 do 18 lutego 2011 r., polegające na doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem wartości 11.000 zł, tj. za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na kary roku pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł.

Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. Sąd Rejonowy wymierzył S.Ż. łączne kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 350 stawek dziennych grzywny po 10 zł.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd zobowiązał S. Ż. do naprawienia szkód w całości przez zapłatę na rzecz osób pokrzywdzonych kwot wymienionych wyżej w pkt 1,2,i 4.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej od tego wyroku przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2017 r., sygn. IX Ka [...] utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od prawomocnego wyroku obrońca skazanego złożył kasację. Podniósł w niej zarzuty rażącego naruszenia prawa:

- art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 12 k.k., polegającego na błędnym przyjęciu, że powaga rzeczy osądzonej dotyczyć może wyłącznie później ujawnionych zachowań (fragmentu czynu ciągłego), które popełnione zostały w okresie objętym uprzednim skazaniem, podczas gdy prawidłowa wykładnia art. 12 k.k. winna prowadzić do wniosku, że wyłącznie z góry powzięty zamiar oraz krótkie odstępy czasu stanowią element przesądzający o popełnieniu przestępstwa w warunkach czynu ciągłego, a kolejne później ujawnione zachowania mogą stanowić jego część, niezależnie od przyjętego w uprzednim, prawomocnym skazaniu okresie;

- art. 12 k.k. przez wadliwe niezastosowanie w sytuacji, gdy przestępstwa opisane w pkt 1,2 i 4 wyroku Sądu Rejonowego stanowiły jeden czyn ciągły.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i umorzenie postępowania w zakresie czynów opisanych w pkt 1,2 i 4 wyroku Sądu Rejonowego, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w W. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył:

Kasacja strony postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.). Oznacza to, że zarzuty kasacji nie mogą być kierowane do wyroku sądu pierwszej instancji. W związku z tym należy zauważyć, że pierwszy z postawionych zarzutów jest ewidentnie adresowany do wyroku Sądu Rejonowego. Był on sformułowany w apelacji, czyli w zwykłym środku odwoławczym, w pkt 2 c. Sąd odwoławczy rozpoznał ten zarzut, uznając go za całkowicie nietrafny. Podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, który wykluczył możliwość umorzenia postępowania w sprawie S. Ż. w zakresie obejmującym przypisane mu oszustwa. Wywodził, że uprzednie skazanie oskarżonego za oszustwo na szkodę L.S., odnosiło się do czynu ciągłego popełnionego w okresie od 30 listopada 2008 r. do 29 listopada 2010 r., a więc poprzedzającym dokonanie oszustw na szkodę pokrzywdzonych w niniejszej sprawie. Sąd odwoławczy odrzucił zarzut, że w zaistniałym układzie procesowym, w odniesieniu do czynów objętych postępowaniem w niniejszej sprawie, zachodzi *res iudicata*.

W ocenie Sądu Najwyższego rozpoznanie omawianego zarzutu w postępowaniu odwoławczym było rzetelne i trafne. Nie ma żadnych racjonalnych powodów, by oszustwa popełnione przez skazanego na szkodę E.C., P.C. i E.J. uznać za fragment czynu ciągłego dokonanego na szkodę L.S., a więc już prawomocnie osądzonego. Stanowisko przeciwne byłoby wręcz niedorzeczne. Nie ustalono przecież, że wszystkie te oszustwa były objęte jednym z góry powziętym zamiarem, co stanowi ustawowy warunek uznania wielu zachowań za jeden czyn zabroniony (art. 12 k.k.). Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca

2007 r., sygn. I KZP 15/07, jedynie wówczas, gdy sąd uznał, że objęte jednolitym zamiarem zachowania oskarżonego stanowią jeden czyn zabroniony w rozumieniu art. 12 k.k., zakres powagi rzeczy osądzonej wyznaczony jest ustalonym w wyroku skazującym lub warunkowo umarzającym czasem jego popełnienia (OSNKW 2007/7-8/55). W sprawie niniejszej nie ustalono, że przypisane oszustwa zostały popełnione w wykonaniu jednego z góry powziętego zamiaru. Natomiast czas ich popełnienia nie pokrywa się nawet w części z czasem dokonania czynów na szkodę L.S.. Nie było więc żadnych podstaw do umorzenia postępowania z przyczyn upatrywanych przez skarżącego. Ponowne podnoszenie w kasacji zarzutu, do którego Sąd odwoławczy odniósł się w sposób rzetelny i przekonujący, jest próbą wywołania ponownej kontroli apelacyjnej wyroku Sądu pierwszej instancji, co jest proceduralnie niedopuszczalne.

Uwagi powyższe odnoszą się konsekwentnie i w równym stopniu do drugiego zarzutu kasacji. Zakwalifikowanie przypisanych czynów jako jednego przestępstwa ciągłego, przy braku ustalenia o ich popełnieniu ze z góry powziętym zamiarem, prowadziłoby do rażącego naruszenia przepisu art. 12 k.k.

Z wszystkich tych względów Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną (art. 535 § 3 k.p.k.).

O obciążeniu skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 3 k.p.k.